

Arrest

nr. 74 356 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.09.2009 (met aanvulling d.d. 25.02.2011) werd ingediend door:

A.M.K. (R.R.: ...)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze, derde, asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.12.2010.

Constante rechtspraak van de RW verplicht de administratie om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. In dat opzicht dient er opgemerkt te worden dat wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, waardoor hij zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig afdoend bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 2 1.06.2007 (punt II C 1-b)).

Bovendien stelt de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende:

“Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervullen en te actualiseren”. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name het attest van immatriculatie nr. N0406827, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door betrokkene verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Gelieve eveneens over te gaan tot Intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan :

“Enig middel: schending van artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Artikel 9bis §1 van de Wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [‘ waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont'.

Artikel 9 bis van de wet verplicht bijgevolg niet dat de aanvraag op straffe van onontvankelijkheid vergezeld wordt van een identiteitsdocument, maar dat de vreemdeling over zulk document beschikt.

De ratio legis werd in tientallen arresten van uw Raad hernomen. Zie bijvoorbeeld het arrest 59.907 van 18.4.2011:

'Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoont" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bij gevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/00 1, 33).

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde,) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/00 1, p. 33)."

De vraag is aldus niet indien de aanvraag van verzoeker vergezeld ging van een identiteitsdocument maar indien zijn identiteit al dan niet onzeker is. Het administratief dossier houdt meerdere kopien van zijn afghaanse identiteitskaart in (stuk3).

In de bestreden beslissing zelf schrijft tegenpartij:

"Constate rechtspraak van de RVV verplicht de administratie om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt".

Het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker omdat geen nieuwe kopie van zijn nationale identiteitskaart aan de aanvraag 9bis toegevoegd werd, terwijl die kopie zich reeds in het administratief bevindt houdt geen rekening met alle relevante elementen waarover de administratie op het ogenblik van de beslissing beschikt en schendt artikelen 9bis en 62 van de wet."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt bijgevolg niet aangetoond.

2.3. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als niet onontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

2.4. Uit artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde

paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
 - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.*
- (...)”*

De bedoeling van voornoemd artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

2.5. Verzoeker verzet zich niet tegen de motieven aangaande het afgesloten zijn van zijn asielprocedure en de conclusie van de verwerende partij dat hij zich aldus niet kan beroepen op de wettelijk voorziene vrijstelling van het bijbrengen van de voorziene documenten, noch tegen het niet aanvaarden van het attest van immatriculatie als identiteitsdocument.

Hij baseert zich evenwel op artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de voorbereidende werken en de rechtspraak omtrent deze bepaling om te besluiten dat het niet de vraag is of zijn aanvraag vergezeld ging van een identiteitsdocument, maar of hij over zulk een document beschikt en of zijn identiteit onzeker is. Dieneinde verwijst hij naar het administratief dossier dat meerdere kopieën van zijn Afghaanse identiteitskaart bevat, en waarvan hij tevens nog een kopie in bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Door het onontvankelijk verklaren van zijn aanvraag omdat geen nieuwe kopie van zijn nationale identiteitskaart aan de aanvraag 9bis werd toegevoegd, terwijl deze kopie zich reeds in het administratief dossier bevindt, houdt het bestuur geen rekening met alle relevante elementen waarover de administratie op het ogenblik van de beslissing beschikt, aldus verzoeker.

2.6. Met betrekking tot de taskara, het identiteitsdocument dat zich in het administratief dossier bevindt en waarop verzoeker doelt om aan te tonen dat zijn identiteit niet onzeker is, werd in het kader van zijn asielprocedure in het arrest met nummer 52 159 d.d. 30 november 2010 door de Raad het volgende vastgesteld:

“2.7. Wat het paspoort afgeleverd in Kabul in januari 2009 betreft kan het volgende worden gesteld. Gevraagd op welke wijze verzoeker dit paspoort heeft verkregen verklaart hij ter terechtzitting dat zijn familie het paspoort kon aanvragen en afhalen op basis van documenten die zij in het bezit hebben. Gelet op deze vaststelling en het feit dat de gegevens op het paspoort zijn ingevuld in het Engels en met gebruik van de Gregoriaanse kalender is de Raad van oordeel dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan dit “origineel paspoort”, temeer uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten niet veel waarde kan worden gehecht (CEDOCA afgh2008-015w). Corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten is in Afghanistan wijdverbreid. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten en paspoorten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te

koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Gelet op deze vaststelling en het feit dat verzoeker zijn verblijf in Afghanistan ook middels verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt wordt aan het paspoort geen objectieve bewijswaarde toegekend.”

Daarenboven merkt de Raad op dat er zich een document van de Staatsveiligheid d.d. 22 oktober 2010 in het administratief dossier bevindt waarin het volgende wordt meegedeeld : *“Betrokkene is volgens de informatie van de VSSE niet van Afghaanse maar van Pakistaanse afkomst”*, hetgeen een bevestiging inhoudt van een document van september 2007, opgesteld door de Federale Politie waarin wordt gesteld dat naar aanleiding van een onderzoek inzake valsheid van identiteitskaarten, paspoorten en reisdocumenten en via de Afghaanse ambassade te Ukkel , tot de conclusie werd gekomen dat verzoeker zich op de Afghaanse ambassade heeft aangeboden om zijn paspoort te verlengen doch dat het ging om een vals paspoort en dat verzoeker zeker geen Afghaan is.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoekers aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde titel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die een vrijstelling op dat vlak toelaat, nu er twijfels bestaan omtrent de authenticiteit van zijn Afghaanse identiteitskaart en de identiteitsgegevens. Immers, aangezien er onduidelijkheid is over de authenticiteit van het document, kan niet worden vastgesteld of verzoeker daadwerkelijk de identiteit heeft die hij beweert te hebben en kan het stuk niet worden beschouwd als een document in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij de schending inroept van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en hij stelt dat de er geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen waarover de administratie op het ogenblik van de bestreden beslissing beschikte.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS